

ἐπὶ τῶν κρηπίδων, διηυθύνθη μηχανικῶς πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του, εἰς τὸν ὁποῖον ἤθελε νὰ δεῖξῃ τὴν ἐπιστολὴν, ἣν ἔλαβε τὴν προτεραίαν, καὶ νὰ τον καταστήσῃ συμμέτοχον τῆς εὐτυχίας, ἣν ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τῷ εἶχε προξενήσῃ.

Ὁ Γουσταῦος δὲν εὐρίσκετο οἰκοί, ἀλλ' ὁ ὑπρέτης του, ὅστις ἐγνώριζε τὸν Ἐδμόνδον καὶ ἐγίνωσκεν ὅτι ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κυρίου του ὁ Ἐδμόνδος εὐρίσκετο ὡς ἐν τῇ ἰδικῇ του, εἶχεν ἐπιμείνη, ὅπως οὗτος τὸν ἀναμένῃ, βεβαιῶν αὐτῷ ὅτι ὁ Γουσταῦος δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ.

Ὁ Ἐδμόνδος, μὴ ἔχων νὰ κάμῃ ἄλλο τι καλλίτερον, ἔμεινε, καί, κατακλιθεὶς ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ, ἐπανεθυθίσθη εἰς τοὺς εὐτυχεῖς αὐτοῦ διαλογισμούς.

Εἶχε παρέλθῃ ἡμίσεια σχεδὸν ὥρα, ἀφ' οὗτου εὐρίσκετο ἐκεῖ, ἀναμένων τὸν Γουσταῦον, ὅτε ὁ ὁδοθεράπων τῆς Νισσέττας ἦλθεν.

— Ὁ κύριος Δωμῶν δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ ὑπρέτης εἰς τὸν ὁδοθεράποντα· ἄφησε τὸ γράμμα.

— Ὅχι, εἶπεν οὗτος, περιμένουν τὴν ἀπόκρισιν.

— Τότε λοιπὸν περίμενε τὴν ἀπόκρισιν.

Ὁ ὁδοθεράπων ἐκάθησεν.

Ἀναμεινὰς τέταρτον τῆς ὥρας, ἤρξατο ἀνυπομονῶν. Ἐγερθεὶς δὲ περιεπάτει ἐν τῷ ἐστιατηρίῳ λέγων :

— Ἐὰν ἔπρεπε νὰ περιμένω, καθὼς τώρα, δι' ὅλας τὰς παραγγελίας, τὰς ὁποίας μοῦ δίδουν, θὰ ἔκαμνα λαμπραῖς δουλείαις.

— Τί νὰ σου 'πῶ, καλέ μου ἄνθρωπε ; εἶπεν ὁ ὑπρέτης, ὁ κύριός μου δὲν εἶναι ἐδῶ, δὲν ἔμπορὸν νὰ του δώσω τὸ γράμμα σου.

Ὁ ὁδοθεράπων ὑπέμεινε στιγμὰς τινὰς ἔτι, μεθ' ὃ ἤρξατο πάλιν ψιθυρίζων :

— Ἐν τούτοις ἡ θυρωρὸς μοῦ συνέστησε πολὺ νὰ μὴ ἐπιστρέψω χωρὶς ἀπάντησιν.

— Δόσε μοι τὸ γράμμα σου, εἶπεν ὁ ὑπρέτης στενοχωρηθεὶς.

— Βλέπεις πῶς εἶναι ἐδῶ ὁ κύριός σου ! εἶπεν ὁ παραγγελιοδόχος ἐγχειρίζων τὴν ἐπιστολὴν.

Ὁ ὑπρέτης ἀνύψωσε τοὺς ὤμους, οὐδὲν ἀποκριθεὶς. Κρατῶν δὲ τὴν ἐπιστολὴν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωματίον, ὅπου εὐρίσκετο ὁ Ἐδμόνδος.

— Νὰ σὰς εἰπῶ, κύριε Ἐδμόνδε . . . εἶπεν εἰς τὸν νέον, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε θάρρος, διότι τὸν ἔβλεπε συχνά.

— Τί θέλεις, καλέ μου Ἰλάριε ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Δεπερέ.

— Εἶναι κάτω ἓνας ὁδοθεράπων, ὁ ὁποῖος ἔφερεν ἓνα γράμμα διὰ τὸν κύριον· δὲν θέλει νὰ φύγῃ χωρὶς ἀπάντησιν καὶ φωνάζει ὅτι τὸν κάμνω νὰ χάνῃ τὸν κайρόν του.

— Τί νὰ κάμω ἐγώ ;

— Σεῖς ποῦ εἴσθε φίλος τοῦ κυρίου Γουσταύου καὶ ἡξεύρετε ὅλας τὰς ὑποθέσεις του, θὰ ἡξεύρετε ἴσως καὶ αὐτήν, περὶ τῆς ὁποίας πρόκειται, καὶ θὰ ἔμπορεσέτε ἴσως νὰ δώσετε καὶ τὴν ἀπόκρισιν·

αὐτοὺς ὁ ἄνθρωπος μὲ στενοχωρεῖ εἰς τὴν τραπεζαρίαν μου.

Καὶ συγχρόνως ὁ Ἰλάριος ἐνεχειρίζε τὴν ἐπιστολὴν τῷ Ἐδμόνδῳ, ὅστις, παρατηρήσας τὴν ἐπιγραφὴν, εἶπε :

— Μπᾶ ! εἶναι ἀπὸ τὴν Νισσέτταν. Τί διάβολο ἡμπορεῖ νὰ γράφῃ εἰς τὸν Γουσταῦον ; Χωρὶς ἄλλο θὰ του διηγείται τί συνέβη σήμερον τὸ πρῶν μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀντωνίνης. Ὅπως δὴ ποτε οὐδὲν ἔχει νὰ τῷ εἴπῃ, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἡμπορῶ νὰ μάθω. Θὰ τῷ δώσω τὴν ἀπάντησιν.

Καὶ ταῦτοχρόνως ὁ Ἐδμόνδος ἔθραυε τὴν σφραγίδα τῆς ἐπιστολῆς καὶ τὴν ἀνεγίνωσκεν.

Φθὰς εἰς τὴν τελευταίαν λέξιν, παρετήρησεν ἑαυτὸν ἐν τῷ κατόπτρῳ ἦτο ὡχρὸς, ὡς νεκρὸς.

— Τί νὰ τῇ εἴπω ; ἠρώτησεν ὁ ὑπρέτης.

— Εἰπέ τῇ ὅτι ἔχει καλῶς, ὅτι ὁ κύριος Γουσταῦος Δωμῶν θὰ ὑπάγῃ νὰ ἴδῃ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τῷ ἔγραψε.

Ὁ Ἐδμόνδος ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ψυχρὸς ἰδρὼς περιέρρεεν αὐτόν, καὶ δύο μεγάλα δάκρυα ἔπεσον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἀπαντες οἱ διαλογισμοὶ του συνεκentroῦντο εἰς τὰ δύο ἐκεῖνα δάκρυα.

— Δυστυχῆς μου μήτερ ! . . ἐψιθύρισεν.

Καὶ ἔθηκε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ θυλάκιόν του. Δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην νὰ τὴν ἀναγνώσῃ· ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἐκ στήθους.

Λαβὼν δὲ τὸν πῖλόν του, κατέβη ὁμοῖος πρὸς παρὰ φρονά, καὶ ἐβάδισε τυχαίως ἀνευ βλέμματος, ἀνευ σκέψεως.

Ἀφ' οὗτος ἔστη, ὅπως ἴδῃ ποῦ εὐρίσκετο.

Ἦτο ἐν τῇ λεωφόρῳ.

Ἀνθρώποι διήρχοντο μεριδιῶντες· ἔθεωρῃσεν αὐτοὺς διερχομένους ἐπὶ τινὰ χρόνον, εἴτα δὲ διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν Γοδᾶ καὶ ἀνέβη εἰς τῆς Νισσέττας, ἣτις κατετρόμαξεν ἐπὶ τῇ ὡχρότητί του, βλέπουσα αὐτὸν εἰσερχόμενον.

— Ἐγράψατε πρό ὀλίγου εἰς τὸν Γουσταῦον, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος τείνων αὐτῇ τὴν καίουσαν χεῖρά του καὶ διὰ φωνῆς, ἥς δὲν ἠδύνατο νὰ καταστείλῃ τὴν συγκίνησιν.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ Νισσέττα, εἰς τὴν προαίσθημά τι ἀνήγγελλεν, ὅτι δυστύχημα εἶχε συμβῆ πρό ὀλίγου.

— Ὁ Γουσταῦος δὲν ἦτο ἐκεῖ, ἀγαπητὴ Νισσέττα, καὶ ἐγὼ ἠνοιξα τὴν ἐπιστολὴν.

Ἡ Νισσέττα ἔρρηξε σπαρακτικὴν κραυγὴν καὶ ἀπέκρυψε τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν.

— Τί ἔπραξα, Θεέ μου ! . . ἀνέκραξε, πίπτουσα εἰς τὰ γόνατα.

— Ἐπράξατε ὅ, τι ὠφείλετε, Νισσέττα. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶνε ἐπιστολὴ ἀγγέλου. Ἐπρεπεν ἀργὰ ἢ ταχέως νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν. Ἄς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου. Ἦλθον νὰ σὰς εὐχαριστήσω διὰ τὴν ἀγαθὴν καὶ ἱερὰν ἀφοσίωσιν, τῆς ὁποίας αἰσθάνεσθε πρὸς ἐμέ, καὶ νὰ σὰς συστήσω νὰ μὴ εἴπητε τίποτε περὶ ὧν

τούτων εἰς τὴν μητέρα μου, ἣτις θὰ πέθνησκεν.

Ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ ὁ Ἐδμόνδος ἡσθάνθη ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς του ὑγρανόμενους ἐκ τῶν δακρύων.

— Ἥμην τόσον εὐτυχῆς ! . . ἐψιθύρισεν. Εἶδετε τὴν Ἀντωνίναν ; εἶπεν ὑψηλοφώνως πρὸς τὴν Νισσέτταν.

— Ναί, ἀπεκρίθη αὕτη σπογγίζουσα τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Ἐκείνη σὰς τα εἶπεν ;

— Ναί.

— Ἦτο συγκεκινημένη ;

— Ναί, πολὺ συγκεκινημένη.

— Δυστυχῆς παιδίον ! μὲ ἀγαπᾷ λοιπὸν ὀλίγον ;

— Σὰς ἀγαπᾷ, Ἐδμόνδε, καὶ ἴσως τρομάζομεν ἀδίκως.

Ὁ Ἐδμόνδος ἐμειδίασε θλιβερῶς. Ἐβλεπέ τις ἐν τῷ μεριδιᾷ ἐκεῖνῳ, ὅτι ἐγίνωσκε τὴν καταδίκην του.

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ Νισσέττα, εὐχαριστῶ, εἶπεν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ Γουσταῦος, ἀγνοῶν τὰ διατρέξαντα.

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου, εἶπε τῷ Ἐδμόνδῳ, ὅπου μοι εἶπον ὅτι ἔλαβες μίαν ἐπιστολὴν μὲ τὴν διεύθυνσίν μου.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος, ἰδοὺ αὐτή. Συγχώρησόν μοι, διότι τὴν ἠνοιξα, καθόσον θὰ σε λυπήσῃ μᾶλλον ἢ ἐμέ.

Συγχρόνως ὁ Ἐδμόνδος ἐνεχειρίζε τῷ Γουσταύῳ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Νισσέττας.

— Ὁ Θεὸς το ἤθελεν ! . . ἐψιθύρισεν ὁ Γουσταῦος, ἀνυψῶν τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν οὐρανὸν καὶ μὴ εὐρίσκων λέξιν, ἵνα εἴπῃ τῷ Ἐδμόνδῳ.

— Ναί, ὁ Θεὸς το ἤθελεν ! ἐπανέλαβεν ὁ Ἐδμόνδος· παραπονοῦμαι μόνον κατὰ τοῦ Θεοῦ, ἐξηκολούθησε, διότι ἀνέμιξε σὰς τοὺς δύο εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, σὰς, φίλοι μου, τοὺς τόσον εὐχαριστημένους, τοὺς τόσον φαιδρούς, τοὺς τόσον εὐτυχεῖς. Θὰ σὰς ἐνοχλῶ πολὺ.

— Ἐδμόνδε, τί λέγεις ; ἀνέκραξεν ὁ Γουσταῦος.

— ὦ ! μὴ ὁμιλῆτε οὕτω, εἶπεν ἡ Νισσέττα.

— Ἀ, ἀγαθοὶ μου φίλοι ! ὑπέλαβεν ὁ Ἐδμόνδος, ἐνκαταλιζόμενος τὴν κεφαλὴν τῆς νεάνιδος καὶ τοῦ νεανίου καὶ καλύπτων αὐτοὺς διὰ φιλημάτων, ᾗ ! ἀγαθοὶ μου φίλοι, εἶμαι πολὺ δυστυχῆς ! . .

Καὶ ταῦτα λέγων, ἡσθάνθη ἀπάσας αὐτοῦ τὰ δυνάμεις ἐγκαταλιμπανούσας αὐτὸν καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τινος ἔδρας, χέων θερμὰ δάκρυα.

[Ἐπετα : συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

ΛΗΣΜΟΝΩΘΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΔΙΟΥ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ

Ἀναμνήσεις Ρώσου τραυματίου.

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν].

[Τίλος]

Ἀλλὰ τί συνέβη ; ὦ, πόσον ἡμῖν ἀνόητος ! Καὶ ὁ πτωχὸς οὗτος φελλάχος — ἔφερε τὴν αἰγυπτιακὴν στολὴν του — εἶνε ἴσως ἀκόμη ὀλιγώτερον ἔνοχος. Πρὶν ἢ

συσφρευθῶσιν ὡς ἀρέγγαι ἐντὸς πλοίου καὶ ἄχθῶσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν, οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσει νὰ γίνηται λόγος οὔτε περὶ Ρωσίας, οὔτε περὶ Βουλγαρίας. Τῷ εἶπον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πόλεμον καὶ ὑπῆγεν. Ἄν ἤρνεϊτο θὰ τῷ ἐστοίχιζεν ἑκατοντάδας τινὰς ραβδισμῶν. Ἐπειτα δῆλυνσε πεζῇ τὴν μακρὰν καὶ δύσκολον ὁδὸν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Ρουχτσούκιον· τὸν προσεβάλαμεν ἡμύνθη.

Βλέπων ὅτι τὸ ὄπλον τοῦ δὲν μᾶς ἐνέπνεε φόβον, ἀπέβαλε τὸ θάρρος. Ἦθελεν ἤδη νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν, ὅτε μικρὸς τις στρατιώτης, τὸν ὁποῖον ἠδύνατο νὰ φωνεύσῃ διὰ τοῦ μέλανος γρόνθου του, πλησιάζει καὶ τῷ ἐμπήγει τὴν λόγχην εἰς τὴν καρδίαν. Τὸ λάθος ἦτο ἰδικόν του;

Ἐν τούτοις κατετρυχόμην ὑπὸ τῆς δίψης. Ποῦ ἠδυνάμην νὰ εὔρω σταγόνα ὕδατος; Πολὺ πιθανὸν ὁ Τούρκος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσα, νὰ ἔφερεν ὑδροδόχην. Ἀμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Προσπαθῶ νὰ τὸν πλησιάσω... Ἐρπῶ... Οἱ πόδες μου προσκολλῶνται ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐκάστη κίνησις μοὶ πρεξεναί φρικώδεις πόνους. Κλαίω, ἐκβάλλω κραυγὰς, ἀλλ' ἐξακολουθῶ νὰ σύρωμαι. Τέλος φθάνω εἰς τὸν σκοπὸν μου. Ἰδοὺ ἡ ὑδροδόχος. ὦ, εἶνε σχεδὸν πλήρης! Θὰ ἔχω ἀρκετὸν ὕδωρ μέχρι τοῦ θανάτου μου. ὦ θυμά μου, σὺ θὰ μὲ σώσης! Ἦρχισα νὰ ἐκπωματίζω τὴν ὑδροδόχην, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, ἀλλ' αἰφνης χάνω τὴν ἰσορροπίαν, πίπτω μὲ τὸ πρόσωπον ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ σωτήρός μου. Τὸ πτώμα ἤρχιζε ν' ἀποσυντίθεται καὶ νὰ ὀζή.

Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος. Ὁ μέγας αὐτοῦ δίσκος, τὸν ὁποῖον ἔβλεπον διὰ μέσου τῶν κλάδων, μοὶ ἐφαίνετο ἐρυθρὸς ὡς αἷμα. Θὰ ἔχωμεν σήμερον θερμοτάτην ἡμέραν. ὦ γείτόν μου, τί θ' ἀπογίνης; Εὐρίσκεισαι ἤδη εἰς φρικώδη κατὰστασιν. Ναί, ἐνέπνεε φρίκην. Αἱ τρίχες τοῦ ἤρχιζον νὰ πίπτωσι, τὸ φύσει μέλαν χρομὰ τοῦ κατέστη πρασινοκίτρινον, τὸ δερμα τοῦ προσώπου τοῦ διεσάθη καὶ ἐρράγη ὀπισθεν τῶν νώτων. Οἱ σκώληκες μυρμηκιῶσιν ἐπ' αὐτοῦ. Οἱ πόδες τοῦ ἦσαν περιεσφιγμένοι ἐντὸς τῶν περικνημίδων καὶ μεταξὺ τῶν πορπῶν αὐτῶν· τὸ δερμα εἶνε κεκαλυμμένον ὑπὸ φυσαλλίδων. Εἶνε ἐξοιδημένος ὡς ὄρος. Τί θὰ τὸν κάμῃ ὁ σημερινὸς ἥλιος;

Ἀδύνατον νὰ μείνω τόσῳ πλησίον. Πρέπει ἀφευκτικῶς ν' ἀποσυρθῶ ὀλίγον. Φεῦ! Θὰ δυνήθῃ; Δύναμαι ἀκόμη νὰ ὑψώσω τὸν βραχίονα, ν' ἀνοίξω τὴν ὑδροδόχην, νὰ πῶ ὀλίγον ὕδωρ, ἀλλὰ πῶς θὰ κινήσω τὸ βαρὺ καὶ ἀδρανὲς σῶμά μου;

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα δὲν δύναμαι νὰ μείνω πλησίον τοῦ πτώματος τούτου. Θ' ἀποσυρθῶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὑποχωρῶν ἡμισυ βῆμα τὴν ὥραν.

Ἡ ἐργασία αὕτη διήρκεσεν ὅλην τὴν πρωίαν, οἱ πόνοι ἠῤῥησαν, ἀδιάφορον. Δὲν ἐνθυμούμαι, δὲν γνωρίζω πλέον τί εἶνε ὑγιὲς ἄνθρωπος. Ἐξωκειώθη πλέον πρὸς τὴν νόσον μου. Κατόρθωσα τέλος ν' ἀπομακρυνθῶ μέτρα τινὰ, ἀλλὰ δὲν θ' ἀνα-

πνεύσω ἐπὶ πολὺ καθαρὸν ἀέρα, ἐὰν εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ καθαρὸς ἀήρ πλησίον πτώματος. Ὁ ἄνεμος μετέβαλε διεύθυνσιν καὶ μοὶ φέρει τοιαύτην δυσομίαν, ὥστε καταλαμβάνομαι ὑπὸ ναυτιάσεως. Ὁ κενὸς στόμαχός μου συνέλκεται σπασμωδικῶς καὶ μετὰ καταχθονίου πόνου, τὰ ἐντόσθιά μου συστρέφονται. Ἐν τούτοις ὁ μεμολυσμένος ἀήρ δὲν παύει νὰ πληροῖ τὴν ρίνα, τὸ στόμα, τὸν λάρυγγά μου. Καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἀπελπισίας, καὶ... ἀρχίζω νὰ κλαίω.

Αἰσθάνομαι ὅτι λιποθυμῶ. Αἰφνης... ἀλλὰ δὲν εἶνε παίγνιον τῆς φαντασίας μου; Ὁχι, δὲν πιστεύω. Ναί, ὁμιλοῦσι. Ναί, ἀκούω βηματισμοὺς ἵππων. Ἦθέλησα ἤδη νὰ καλέσω εἰς βοήθειαν, ἀλλ' ἐκρατήθην. Ἰσως εἶνε Τούρκοι. Τί νὰ κάμω τότε;...

Ἀλλ' ἰδοὺ διέρχονται τὸν ρύακα καὶ ἀναγνωρίζω Κοζάκους. Στωλαὶ κυαναί, ἐρυθρὰ ταινία εἰς τὴν περισκελίδα, μεγάλαι λόγχαι. Εἶνε περίπου πεντήκοντα. Ἐμπρὸς βλέπω τὸν ἀξιωματικὸν μὲ τὸ μέλαν αὐτοῦ γένειον ἱππεύοντα ὠραῖον ἵππον. Μόλις οἱ Κοζάκοι διεπέρασαν τὸν ρύακα, ὁ ἀξιωματικὸς στρέφεται ἐπὶ τοῦ ἐπιπίου τοῦ καὶ προστάσσει: «Ἐμπρὸς, τριποδητε».

— Σταθῆτε, σταθῆτε, πρὸς Θεοῦ! Βοήθειαν, βοήθειαν, ἀνέκραξα. Τὸ ποδοβολητὸν τῶν ρωμαλέων ἵππων, ὁ ἦχος τῶν σπκθῶν καὶ τῶν φωνῶν καλύπτουσι τὸν ρόγχο μου. Δὲν μὲ ἤκουσαν ὦ, κατάρρα!

Πίπτω ἀδρανὲς, μὲ τὸ πρόσωπον κατὰ γῆς καὶ ἀρχίζω νὰ κλαίω. Συγχρόνως ἀνατρέπειται ἡ ὑδροδόχος καὶ χύνεται τὸ ὕδωρ, ἡ ζωὴ μου, ἡ σωτηρία μου, τὸ μόνον πρᾶγμα, ὅπερ ἠδύνατο νὰ βραδύνῃ τὸν θάνατόν μου... ἀλλ' ὅτε τὸ ἠννόησα δὲν ἔμενε πλέον παρὰ ἡμῖς ποτήριον ὕδατος. Τὸ λοιπὸν κατεπόθη ὑπὸ τῆς ξηρᾶς καὶ ἀπλήστου γῆς.

Ἀδυνάτῳ νὰ περιγράψω τὴν κατὰστασιν, ἐν ἣ εὐρέθην μετὰ τὸ φρικτὸν αὐτὸ δυστύχημα!

Ἐμμεῖς ἀκίνητοι, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικεκλεισμένους. Ὁ ἄνεμος μετεβάλλετο πάντοτε ὅτε μὲν μοὶ ἔφερε δροσερὸν καὶ καθαρὸν ἀέρα, ὅτε δὲ μεμολυσμένον. Ὁ γείτων μου κατέστη φάσμα· φρίκη μὲ κατέλαβεν ὅποταν ἠθέλησα νὰ τὸν παρατηρήσω. Δὲν εἶχε πλέον πρόσωπον. Αἱ σάρκες ἀπεσπάρσθησαν τῶν ὀστέων καὶ τὰ ὀστᾶ ταῦτα μοὶ ἐμειδίω, διὰ τοῦ φρικώδους ἐκείνου μειδιάματος, τὸ ὁποῖον πάντοτε μοὶ ἐπροξένει μεγάλον πόνον, ἂν καὶ προηγούμενως εἶχον ἀνατάμει πολλὰς κεφαλὰς. Ὁ σκελετὸς οὗτος περιβεβλημένος στολὴν μετὰ μεταλλίων κομβίων μοὶ ἐπροξένει ρῆγος.

— Ἰδοὺ ὁ πόλεμος! ἐσκεπτόμην. Ἰδοὺ ἡ εἰκὼν τοῦ!

Ὁ ἥλιος δὲν ἔπαυε ν' ἀκοντιζῇ τὰς πυρίνους ἀκτίνάς του. Αἱ χεῖρες καὶ τὸ πρόσωπόν μου κατεκάησαν ἤδη. Τὸ ἐναπολειφθέν μοὶ ὕδωρ τὸ ἔπιον ὅλον. Τόσῳ ἐδίψω, ὥστε θέλων νὰ πῶ μίαν σταγόνα τὸ ἐρρόφησα ὅλον διὰ μιᾶς... Ἀχ,

διατί δὲν προσεκάλεσα τοὺς Κοζάκους, ὅταν διήλθον πλησίον μου; Καὶ Τούρκοι ἐὰν ἦσαν θὰ εὐρισκόμην καλῆτερα ἀπὸ ἐδῶ. Θὰ μὲ ἐβασάνιζον μίαν, δύο ὥρας... ἐνῷ τώρα ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσας ὥρας θὰ υποφέρω ἀκόμη πρὶν ἐπέλθῃ ὁ θάνατος.

ὦ μητέρα μου, ἀγαπητή μου μητέρα! Θ' ἀποσπάσῃς τὰς λευκάς σου τρίχας. Θὰ πλήξῃς τὴν κεφαλὴν σου ἐπὶ τῶν τοίχων. Θὰ καταρασθῇς τὴν ἡμέραν καὶ ἦν μὲ ἐγέννησες. Θὰ καταρασθῇς ὅλους ἐκείνους ὅσοι ἐφεύρον τὸν πόλεμον διὰ νὰ βασανίσωσι τὴν ἀνθρωπότητα.

Καὶ σὺ, προσφιλὴς μοι Μαρία, δὲν θὰ μάθῃς κἄν τί ὑπέφερα. Ὑγίαινε, μητέρα μου, ὑγίαινε, μνηστὴ μου, ἀγάπη μου!... Ἀχ, ὅποια ὀδύνη, ὅποια βάσανος!... Λιποθυμῶ.

Ὅτε συνήλθον εὐρισκόμην ἐν Νοσοκομείῳ. Οἱ στρατιῶται, οἵτινες μετέβησαν πρὸς ταφὴν τῶν νεκρῶν, μὲ ἀνεκάλυψαν καὶ μὲ μετέφερον ἐνταῦθα. Πέριξ μου βλέπω τοὺς ἰατροὺς καὶ τὰς ἀδελφὰς τοῦ Ἑλέους. Ἀναγνωρίζω διάσημον καθηγητὴν τῆς Πετροπόλεως, ὅστις ἐπεμελεῖτο τὰς κνήμας μου.

— Ἐστάθης ἀρκετὰ τυχερός, νεανία, μοὶ ἔλεγε, δὲν θὰ ἀποθάνῃς. Δὲν ἔχασες παρὰ μίαν κνήμην. Δὲν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα! Λοιπὸν! πῶς εἶσαι; δύνασαι νὰ ὁμιλήσῃς;

— Μάλιστα, δύναμαι.

Καὶ τοὺς διηγήθην ὅ, τι ἀνεγνώσατε.

Ε. ΠΟΛΙΤΑΚΗΣ

ΤΕΛΟΣ

Εἰς τὸ προεχέει:

Η ΜΟΝΑΧΗ

Διήγημα Eugène d'Aurillac

A. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλληνικῇ νομοθεσίᾳ ὑπὸ

A. ΚΑΛΛΙΒΟΚΑ

ἐφηγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 356, τιμώμενος δραχ. 8, ταχυδρομικῶς 8,50 καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσ. 8.

A. ΚΑΛΛΙΒΟΚΑ

ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

Περὶ τῶν ἐξ αἵματος κηλίδων

μετὰ εἰκόνων.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 62, τιμώμενος δραχ. 2, ταχυδρομικῶς 2,30.

Εὐρίσκονται ἀμφοτέρω ἐν τῷ γραφεῖω ἡμῶν.

ΠΑΥΛΟΥ ΜΑΝΤΕΓΑΤΕΑ

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΕΝ ΜΑΔΕΡΑΙ

Τὸ ὠραιότατον τοῦτο μυθιστόρημα, τοῦ γνωστοῦ Ἱταλοῦ συγγραφέως, εὐρίσκεται ἐν τῷ γραφεῖῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», καὶ τιμᾶται ἀντὶ δρ. 1.50, ἀποστέλλεται δὲ ἐλευθέρων ταχυδρομικῶν τε-
λῶν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ.